

De goerami praat
niet meer

De goerami praat
niet meer

Ivar Dobber

Het verhaal is fictie. Iedere overeenkomst met bestaande personen en organisaties berust op toeval.

Eerste druk: maart 2026

Tweede druk: april 2026

Schrijver: Ivar Dobber

Coverontwerp: www.fiverr.com/genophile

ISBN: 9789403877662

© 2026 Ivar Dobber. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de maker.

Gepubliceerd via Bookmundo (Delftsestraat 33, 3013AE, Rotterdam), gedrukt in Nederland.

Website: ivardobber.nl en
https://publishnl.bookmundo.com/ivar_dobber

Informatie: info@ivardobber.nl

1.

Als een laser stak de zon door de smalle opening tussen twee gordijnbanen in de ogen van de net ontwakende Pim Verhoek. Het scherpe ochtendlicht voorspelde andermaal een bloedhete dag: de zesde tropische dag op rij. De medewerker van het meteorologisch instituut had de voorspelling met genoeg voorgelezen, alsof het om een nieuw Olympisch record ging dat sneuvelde zonder dat er van enig menselijk handelen sprake was.

Nederland bezweek onder de hitte. Dijken scheurden als gevolg van allesvernietigende en verdorrende droogte. Ziektes als botulisme staken de kop op. Blauwalgen maakten van zwemplekken ontoegankelijke, stinkende oorden. Al een week lang ging het nergens anders over. In het journaal, op de radio en in de supermarkt. Nederlanders waren een vreemd volk. Toen de winter nogal lang leek te duren - in maart viel er nog sneeuw - snakte iedereen naar de zomer. Ook toen waren de verrichtingen van de weergoden het gesprek van de dag. Maar toen de thermometers twee dagen achter elkaar 30 graden aangaven, was het wederom niet goed. Instanties kwamen met tips hoe de warmte te overleven: uit de zon blijven, veel water drinken en zo min mogelijk alcohol consumeren. De overheid nam het volk bij de hand.

Verhoek keek op digitale klok van de wekkerradio. 5.15 gaven de rode cijfers aan. Eigenlijk had hij niet hoeven kijken. Hij had nauwelijks geslapen. En dat kwam niet door de hitte, maar door de zorg die zich sinds anderhalve week meester had gemaakt van de presentator.

Gisteren was hij teruggekomen uit het nog warmere Spanje, waar zijn vrouw Esther niet meer tegen zijn ongedurigheid kon. Hij moest terugkeren, anders zou zij gaan, zo dreigde ze. Hij had dan maar zelf het vliegtuig genomen. Het was een

aangename vlucht geweest, opgesierd door enkele pogingen van Nederlandse medereizigers om met hem op de foto te gaan. Hij hield dat altijd af, maar nu zag hij geen reden om te weigeren. Dit was erkenning voor hem, voor wie hij was en wat hij deed. Een paar dagen geleden was dat nog anders toen toeristen hem aanspraken in de rij voor het Dalí Museum in Figueres. 'Zo Witteman, moet je ook een keer in de rij staan, hè. Een keertje geen voorrang. Dan weet je ook eens hoe dat is, in de rij staan, net als ieder ander.' Op dat moment dacht hij 'waar doe ik het voor?' Op het vliegveld in Girona hadden landgenoten hem wel voor de juiste presentator gehouden. Nou, dat mocht hij dan ook wel belonen, toch?

Voor hij van Schiphol naar huis reed ging hij eerst nog even naar Amsterdam, waar de straten zinderden onder de warme deken van de zomer. De eerste Rokjesdag van het jaar was alweer een tijd geleden. Terrassen zaten vol met frisse jongeren die de stegen en grachten vulden met luchtigheid en opwinding. Op deze momenten was de frivole stad als poëzie voor de ogen. Dit maakte Verhoek echter niet kalmer. De onrust bleef aan hem knagen.

Het begon met het telefoontje dat hij in Spanje kreeg van John Sparre, de hoofdredacteur van het grootste roddelblad. Toen hij die naam hoorde, wilde hij eigenlijk direct ophangen, maar de journalist, die zich collega noemde, drong er bij Verhoek op aan om toch even te luisteren.

'Ik heb iets, waar jij erg geïnteresseerd in bent,' had Sparre Verhoek toevertrouwd. Met grote tegenzin hoorde hij de roddeljournalist aan. 'We hebben het bewijs dat je een maîtresse hebt,' zei Sparre. Het woord alleen al. Maîtresse. Net zoiets als affaire. Vreemdgaan. Dat wordt ermee bedoeld. Maakt zo'n mooi Frans woord het minder erg? Verhoek hoefde het antwoord niet te geven.

‘We hebben foto’s van jou en die vrouw. Dat je naar haar woning gaat. En dat je samen met haar een kerkgebouw in Amsterdam binnen gaat. We hebben ook bronnen die het bevestigen.’

Verhoek voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Dat tintelende gevoel bij de neus op het moment dat het onverwachte gebeurt. Schrikken went nooit.

‘Onzin,’ schreeuwde de in diskrediet gebrachte Verhoek door zijn telefoon, alsof de ontkenning alleen zou overkomen als hij hem luid zou uitspreken.

‘Noem het maar onzin,’ zei Sparre. ‘Maar we gaan wel tot publicatie van de foto’s en het verhaal over. Ik vraag je nu officieel om een reactie. Als je ons een interview toestaat, dan kunnen we nog eens naar de inhoud kijken. Anders komt het erin zoals we nu voor ogen hebben.’

Verhoeks hoofd zat vol gedachten, alsof hij een zwaar en ingewikkeld debat moest samenvatten. De mediatraining die hij ooit gevolgd had, flitste door zijn hoofd, maar alle aangeleerde strategieën leken in deze situatie waardeloos. In razend tempo speelden de laatste weken als een film door zijn gedachten. Had hij iets gezien? Gemist misschien? Verkeerd beoordeeld?

Als hij Sparre zou voorstellen om later terug te bellen, dan zou dat indirect een bevestiging betekenen. Het weigeren van commentaar zou een zwaktebod zijn, dus alleen ontkennen was nog geloofwaardig. Maar hoe geloofwaardig kon Pim Verhoek eigenlijk zijn? Verhoek, de meest integere journalist van Nederland, zou ontkennen wat hij diep van binnen wist. Dat hij al jaren een loopje nam met veritas, waar het zijn eigen leven betrof.

‘Het is niet waar,’ stamelde Verhoek. ‘Ik sleep je voor de rechter en ik zal dat blad van jou kapot procederen,’ dreigde hij. Hij schrok van het cliché: dreigen met juridische stappen als de grond onder je voeten te heet wordt.

‘Dom,’ sprak Sparre rustig. ‘Heel dom, Pim. Als ik niet zeker had geweten dat we goed zitten met dit verhaal, dan had ik je niet gebeld. Ik weet ook wel dat een onterechte beschuldiging aan jouw adres een flinke knauw is voor het imago van ons blad. Maar echt, ik weet dat we goed zitten. Deze onthulling geeft ons weer jaren krediet. De dagbladen zullen het nieuws overnemen. Je weet het niet, maar ik mag je wel. Ik heb je altijd bewonderd, maar jouw privéleven is een troep. En aangezien dat van invloed is op jouw functioneren als televisie-icoon, ben ik gedwongen om er iets mee te doen. Dat begrijp jij toch ook wel, als collega-journalist?’

Verhoek gruwde van deze misselijkmakende retoriek en mooipraterij. Het kwam rechtstreeks uit het leerboek van journalisten. Wil je een goed interview, dan is relatie heel belangrijk. Zonder enige persoonlijke verstandhouding kom je nergens. Dus hij wist dat het erbij hoorde. En hanteerde hij niet dezelfde tactiek als hij een gast in zijn programma wilde hebben? Hij wist dan ook welk verzoek er nu gingen komen.

‘Ik geef je nu de kans om te reageren. Zo werkt de journalistiek, dat weet je zelf ook, hè.’

Verhoek hoorde dat Sparre de triomf maar moeilijk kon onderdrukken. Zijn stem ging iets omhoog en Verhoek kon zich voorstellen dat zijn opponent zat te juichen. Dat hij moeite had om te blijven zitten op zijn stoel.

‘Waarom houdt een intelligente kerel als jij zich bezig met deze praktijken, John,’ probeerde Verhoek. ‘Je had het zo ver kunnen schoppen als journalist. Het enige wat je doet is mensen kapot maken. Wat is het waard?’

‘Ach Pim, waar ben jij mee bezig? Jij bent toch degene die de normen en waarden in Nederland op de kaart zet? Jij voert elke week het debat over wat goed en fout is. Maar je bent één ding vergeten, Pim. En dat is dat die normen en waarden ook voor jou gelden. En wie zich presenteert als de advocaat van

de moraal, zal heel diep vallen als blijkt dat hij het boeltje al jaren bedondert. Die onthulling, dat is toch ook een functie van de journalistiek, Pim?’

Wat een grote woorden. Een roddel-hoofdredacteur die repte over moraliteit. Over normen en waarden. Het moest niet gekker worden.

‘Ik stop dit gesprek, John. Ik raad je aan niet te publiceren, dat is alles wat ik nog kwijt wil.’

Verhoek drukte op het rode hoorntje van zijn mobiele telefoon. Zijn hart bonsde in zijn keel, alsof hij net een halve marathon gelopen had. Hij dacht aan zijn vrouw Esther. En aan zijn huis in de Almeerse villawijk, aan zijn auto en alle andere dingen die hij koesterde. En aan Marc Smit, de directeur van de Linkse Omroep. Wat zou hij van zo’n publicatie vinden? Hij zou zeker achter hem blijven staan, zonder twijfel, maar wat zou er met de kritische achterban gebeuren? Wie zouden zij geloven?

Hij groef nogmaals in zijn geheugen. Was het mogelijk dat er foto’s waren? Slechts één keer had hij een fotograaf betrapt. Hij had hem meegenomen naar het politiebureau en de agent had het rolletje uit de camera gehaald. Die was het ook met Verhoek eens dat de fotograaf een aanslag pleegde op de privacy van de bekende presentator. Dat de agent later was teruggefloten door zijn superieuren en dat Verhoek een nieuw rolletje moest vergoeden, was jammer. Het incident had alleen Sparres roddelblad gehaald. Een steekproef onder kijkers van zijn omroep wees uit dat ze niet twijfelden aan de integriteit van Verhoek. Het incident had hem niet beschadigd. Maar hij wist toen nog niet wat komen zou.

2.

Pim Verhoek trok een T-shirt aan en liep de trap af naar de woonkamer. Zijn vrouw Esther verbleef nog in de vakantiewoning in Spanje, gelegen onder een vuurtoren aan de Spaanse Costa Brava. Zijn innerlijke onrust was ook haar opgevallen. Ze had gevraagd hoe het kwam dat hij zo slecht sliep. Waarom hij zo obstinaat reageerde als ze hem iets vroeg. Normaal was de zomer juist de periode dat hij tot rust kwam. 46 weken van het jaar maakte hij programma's. Elke week verscheen hij minstens drie keer op televisie. Dat hij in de zomer niet op de buis verscheen, betekende overigens niet dat hij stilzat. Dan dacht hij na over nieuwe *formats*. Over mogelijke gasten voor in zijn talkshow. En over onderwerpen voor in het debatprogramma. Het creatieve brein maalde immer. Dat was namelijk de zuurstof waar hij op leefde, samen met de kijk- en de waarderingcijfers. Al het andere verdween daarmee in het grote niets. Maar deze zomer was zijn gedrag anders. De laatste week vooral maakte hij een uitgebrande indruk, had Esther gezien.

Verhoek was een man die eigenlijk nooit tevreden was over zijn werk. Als anderen een perfecte show hadden gezien, vond hij altijd dat hij minimaal één slechte vraag had gesteld. Of dat hij een antwoord had gekregen dat meer onduidelijkheid schiep dan helderheid.

Verhoek kon alleen maar schitteren als hij zelf alle touwtjes in handen had. Het liefst zou hij de shows ook regisseren, maar dat ging natuurlijk niet. Maar om ervoor te zorgen dat hij de belangrijkste zaken onder controle had, nam hij zelf zijn collega's aan. Hij realiseerde zich dat hij alleen kon uitblinken als hij de hulp kreeg van zijn redactie. En om zeker te zijn van de benodigde kwaliteit, stelde hij die zelf samen. Tot verbazing

van menig sollicitant voerde hij de gesprekken. Ook zag hij er niet tegenop om mensen te ontslaan als hij dat nodig vond. Contract of niet, de redacteurs vlogen eruit als ze hem niet goed voorbereidden op een interview. Of als hij vond dat ze niet meer konden bijdragen aan zijn succes. De Linkse Omroep had hem wel eens gevraagd of het wat minder kon, al die weggestuurde medewerkers. Maar dan wees hij op de critieken en de kijkcijfers. En dat ook zij het perfect wilden, net als hij. Uiteindelijk kreeg hij *carte-blanche* om alles rond zijn shows te regelen zoals hij dat het beste vond. Want de omroep was maar wat trots op hem. Hij bezorgde hun elk seizoen de Champions League.

Die kritische houding en de hang naar perfectionisme hadden hem bijna alle uit te reiken televisieprijsen opgeleverd. Het publiek zette hem al vier jaar bovenaan de lijst van meest geliefde televisiepersoonlijkheden. De collega's kozen hem tweemaal tot televisiemanager van het jaar. Zijn programma's waren gekozen tot de beste van het seizoen. Alleen de prestigieuze Nipkowschijf ontbrak nog, maar hij had het gerucht opgevangen dat hij voor komend seizoen de belangrijkste kandidaat was voor die prijs.

Natuurlijk werkte hij niet voor de prijzen. Sommige blijken van eerbetoon had Verhoek niet eens opgehaald. Zo liet hij de uitreiking van de Gouden Das voor de best geklede televisiepersoonlijkheid aan zich voorbij gaan. Hij had een briefje geschreven dat niet hij, maar zijn kledingadviseur deze prijs had moeten krijgen. De organisatie was erg gepikeerd en had zich in de grootste ochtendkrant beklagd over het hautaine gedrag van Verhoek. De krant had hem om een reactie gevraagd, maar hij had antwoordde zoals hij altijd deed: 'Ik ben journalist en ik neem interviews af. Ik gééff geen interviews. Geen commentaar dus.' Dat was een mantra dat hij

maar al te graag bezigde. Een excuus ook om alleen aandacht te geven aan wat hij wilde. Dat verklaarde misschien de populariteit van Verhoek. Er was niets bekend over zijn privéleven, omdat hij zich nooit publiekelijk blootgaf. Behalve een selecte groep collega's kende niemand hem erg goed.

De hoofdredactrice van het Feministisch Maandblad had hem al een paar keer gevraagd of ze hem langs de feministische meetlat mocht leggen, een rubriek die moest aantonen hoe geëmancipeerd iemand was. Maar Verhoek weigerde steevast. 'Als ik hieraan meedoe, dan moet ik het ook over mijn privéleven hebben en over mijn echtgenote. En je weet dat ik daar niet over praat. Dat maakt mijn deelname aan de rubriek onmogelijk', schreef hij de hoofdredactrice. Met de verwijzing naar zijn vrouw en zijn privacy deed hij bijna elk interviewverzoek af.

Dus eigenlijk wist niemand waar Verhoek nou echt voor stond. Uit de messcherpe interviews die hij afnam bleek wel dat hij links georiënteerd was. Hij gaf de kijker het idee dat hij een sociaal persoon was, zonder dat hij direct stelling nam. In zijn manier van interviewen kwam hij op voor mensen met een uitkering en vluchtelingen. Maar ook zijn vraaggesprekken met de linkse premier waren een lust voor oog en oor. Verhoek wekte de indruk dat hij en de minister-president grote tegenstanders waren. Hij interviewde hem op het scherpst van de snede. Hij kon dat, omdat hij zich bewust was van zijn positie. De premier kon eenvoudigweg niet om Verhoek heen. De Rijksvoorlichtingsdienst had de omroepen al eens voorzichtig gevraagd of niet iemand anders het gesprek met de minister-president kon doen, maar dat verzoek was aan dovemansoren gericht.

Niemand kon tippen aan Verhoek, die door Hilversumse collega's ook wel De Kameleon werd genoemd, vanwege zijn

vaardigheid om van politieke kleur te veranderen als de situatie daarom vroeg. Verhoek vond het onzin. Hij noemde zichzelf slechts objectief. Hij vond dat de politiek te allen tijde verantwoording schuldig was. Aan het volk, dus ook aan hem. Want zonder die verantwoording kon de democratie niet bestaan. En Verhoek was slechts het middel om daartoe te komen. Elke kijker begreep precies waar het om ging als hij het woord nam. Wars van wollig taalgebruik. Onduidelijkheid en jargon strafte hij genadeloos af. En dat maakte hem zo populair. En hoe groter zijn populariteit, hoe meer gedreven Verhoek zich voorbereidde op weer een ontmoeting met de premier of een andere VIP.

3.

In de woonkamer liep Verhoek naar het aquarium. Bezorgd zag hij hoe de temperatuur van het water was opgelopen. Zesendertig graden Celsius gaf de thermometer aan. Voor de meeste vissen was dit te warm. Door de hoge temperatuur zou spoedig zuurstofgebrek ontstaan. Hij zag nu al dat de kardinaaltetra's, die normaal in de middelste waterlaag leven, steeds vaker naar de oppervlakte zwommen om lucht te happen. Ook andere vissen maakten een versufte indruk.

Verhoek tilde het roestvrijstalen deksel van het aquarium op en verpulverde tussen duim en wijsvinger wat droogvoer. Het rode, naar rotte vis stinkende poeder dreef aan de oppervlakte. De vissen reageerden rustiger dan normaal. Ze leken minder hongerig, of waren ze door de warmte verdoofd, net als de mensen? De grote diamantgoerami kwam als eerste, alsof hij Verhoek wilde begroeten.

Het aquarium was een uit de hand gelopen gift. Enkele jaren geleden had Verhoek een debat geleid tussen voor- en tegenstanders van aquaria. De dierenbeschermers hadden een verbod geëist op het houden van vissen. Ook waren ze fel gekant tegen het vangen van vissen in het Amazonegebied en Zuidoost-Azië. Het was een mooi debat waarin Verhoek meer neigde naar de mening van de dierenbeschermers. De aquaristen hadden zich verdedigd met het argument dat ze juist soorten in stand hielden door allerlei kweekprogramma's. Maar die kweekprogramma's zouden toch niet nodig zijn als de vissen gewoon onbedreigd konden rondzwemmen in de Amazone, had Verhoek prikkelend gesteld. De aquaristen hadden geen antwoord. Tenslotte betoogden ze dat met het verbieden van aquaria het aantal hartinfarcten zou verdubbelen, omdat veel mensen zoveel rust en ontspanning vinden in de aquariumhobby. Verhoek had toen, al grappend,

de suggestie gedaan zelf maar een aquarium aan te schaffen, om meer tot rust te komen. Met deze opmerking was de show afgelopen, waarna de dierenbeschermers en de visliefhebbers boos uiteen gingen.

Twee dagen later bezorgde de postbode een pakketje bij huize Verhoek. Esther deed open en nam het in ontvangst. Het was geadresseerd aan Verhoek. 'Persoonlijk' was er op geschreven en 'Pas op, levende have'. Esther kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en maakte het pakketje open. Iets wat ze zelden deed. In het begin van Verhoeks carrière had ze zich drukgemaakt om de brieven van vrouwelijke fans. De gekste dingen stuurden ze op. Gedragen slipjes waren geen uitzondering. Verhoek had zich er eerst vrolijk over gemaakt, maar toen hij zag dat zijn vrouw er zich oncomfortabel bij voelde had hij ook maar gezegd dat hij het erg raar vond. Voortaan liet hij de post naar zijn werkadres sturen in Hilversum. Heel incidenteel bezorgde de postbode nog fanmail thuis.

Het feit dat er 'levende have' op geschreven stond deed Esther besluiten het pakje open te maken. In een kartonnen doos zat een plastic container met water. In het bakje zat een vis, ongeveer 12 centimeter groot. Het diertje zag nogal bleek. Onder aan de buik zaten twee sprieten. Esther had geen idee wat voor vis het was. De brief die erbij zat moest duidelijkheid geven.

Geachte heer Verhoek,

Ik zal me even voorstellen: mijn naam is Eduard Daalder en ik ben van de Nederlandse Vereniging van Labyrintvissenhouders. Ik heb gisteren het debat gezien tussen de dierenbescherming en de

aquaristenvereniging. Ik heb aandachtig zitten kijken en luisteren, zoals ik meestal doe als u op tv bent. Ik was na de uitzending een beetje teleurgesteld. Hoewel u bekend staat om uw onpartijdige optredens, viel het me op dat u nogal gepreocupeerd was. Ik denk dat u van mening bent dat vissen niet in een aquarium thuishoren. Het is uw goed recht om dat te denken. Maar in dit geval maakt u een denkvout. Kijk, over goudvissen in een kom hoeven we het niet te hebben. Dat dit nog voorkomt in een gesieviliseerd land als Nederland is afkeurenswaardig. Dit vinden wij ook de duidelijkste vorm van dierenmishandeling die bestaat. Erger nog dan het straffen van een hond middels een pak slaag. Maar de meeste aquariumhouders zijn echte dierenliefhebbers. Zij zorgen ervoor dat het hun dieren aan niets ontbreekt. Zij kweken vissen, waardoor er minder wildvang nodig is. Zo dragen ze bij aan de instandhouding van vele vissoorten die door overbevissing in meren en rivieren worden bedreigt. De werkelijkheid rond de aquariumhobby is zoveel complexer dan alleen de opvatting dat vissen in het wilt thuishoren en niet in een glazen bak met een paar lampen erboven. Zoals u ziet heb ik u een vis gestuurd. Het is niet zomaar een vis. Het is een diamantgoerami. En deze vissoort is de koning van de aquariumvissen. Althans, dat vinden wij van de Nederlandse Vereniging van Labyrintvissenhouders. Ik heb deze vis met zorg uitgekozen. Ook heb ik niet voor niets gekozen voor de diamantgoerami. Natuurlijk, zijn schoonheid is onovertroffen. Maar zijn karakter is nog mooier.

De diamantgoerami behoort tot de labyrintvissen. Labyrintvissen hebben een labyrintorgaan, dat ze gebruiken voor de ademhaling. Gewone vissen laten water door hun kieuwen stromen, waarmee ze de zuurstof uit het water halen. Labyrintvissen happen zuurstof boven water. Op die manier kunnen ze leven in zuurstofarm water. Met andere woorden: in een niet-perfecte omgeving overleven de labyrintvissen.

Maar de diamantgoerami is meer. Deze vis behoort tot de nestbouwers. Ze bouwen schuimnesten om precies te zijn. Kleine schuimbelletjes vormen de basis voor het broetsel. Het vrouwtje loost er haar eitjes, waarna het mannetje ze bevrucht. Vervolgens bewaakt het mannetje de eitjes en de larven. Als een echte koning heerst hij in het aquarium. Hij zorgt ervoor dat alles in stand blijft in het aquarium. Dat er orde en regelmaat is. Natuurlijk kan dit alleen als de aquariumhouder zich bewust is van de schat die het aquarium is. De aquariumhouder is als een God die beschikt over leven en dood in het aquarium.

De keuze voor de diamantgoerami is niet voor niets. Voor mij bent u de verpersoonlijking van de diamantgoerami. Zoals deze goeramisoort zijn broetsel beschermd, zo waakt u over de normen en waarden in dit land. Voor mij (en vele anderen) bent u het kenmerk van de schoonheid die de Nederlandse televisie heeft voortgebracht. Uw invloed op kijkers is zo groot, dat u zich misschien niet bewust bent van de impact van wat u te berde

brengt. Ook al is het soms onrustig in het land, u bent het baken van vertrouwen en integriteit.

Ik schenk u deze vis in vol vertrouwen dat u er een mooi huis omheen zal bouwen. Ik neem aan dat u geen aquarium heeft, maar dat deze gift u ertoe zal brengen er één aan te schaffen. U heeft vast nog wel een mooi plekje in huis.

De diamantgoerami die ik u schenk is een mannetje. Hij zal wat bleek zien na de reis, maar dat trekt wel weer bij. Houd u er rekening mee dat het mannetje gezelschap moet krijgen van een vrouwtje.

Ik ben natuurlijk bereidt om u advies te geven over de inrichting van het aquarium. Ik vertrouw er ook op dat u spoedig tot een ander inzicht komt, als het gaat om het houden van aquaria.

*Met vriendelijke groeten,
Eduard Daalder
Nederlandse Vereniging van Labyrintvissenhouders.*

Verhoek wist niet goed wat hij met de gift en de brief aan moest. Afgezien van het Nederlands taalgebruik, het was nogal onverzorgd, vond hij het wel aardig. Het cadeautje getuigde ook wel van enige humor, hoewel hij betwijfelde of de inzender dat ook voor ogen had gehad. Hij voelde zich ook gevlaid, want de brief was eigenlijk een ode aan de journalist Verhoek en alles waar hij voor stond.

4.

Eduard Daalder woonde op de tweede verdieping van een portiekwoning met drie woonlagen in een dorp op twintig minuten fietsen van het zuidoostelijk deel van de hoofdstad. Nou ja, dorp. Het was eigenlijk een stad. Of een stadje. Het was klein, maar het dorp had in 1355 stadsrechten gekregen. Dat was de reden voor de dorpingen, sorry, stedelingen, om iedereen die hun stad een dorp noemde, terecht te wijzen. 'Neeee, het is een stad', riepen ze dan verontwaardigd, waarmee ze bevestigden dat zij dorpingen waren. Inwoners van een echte grote stad zouden zich daar namelijk nooit druk om maken. Zonder twijfel droeg de plaats het stempel 'idyllisch'. Gelegen aan de Vecht, met molens op de kade die naar namen als De Eendragt en De Vriendschap luisterden. In de zomer meerden bootjesmensen aan in het centrum, want het was er zo gezellig. De ijswinkel was de belangrijkste toeristische attractie.

In de winter, als de Vecht dichtgevroren was, trok het ijs grote mensenmassa's. Om te schaatsen, maar ook om te tekenen of te schilderen, zoals Jan Beerstraten ook al deed in de 17^e eeuw. Bij een echte strenge winter bonden de schaatsers de ijzers onder om naar het slot te schaatsen, waar ooit Graaf Floris de Vijfde en Pieter Corneliszoon Hooft woonden. De tocht leidde langs de woonboten, die krakende geluiden produceerden door de druk van het ijs. Het was niet eens zonder risico. Het ijs onder de spoorbrug wilde nog wel eens te dun zijn.

Het leven was er overzichtelijk. Net als in andere steden en dorpen leefden de inwoners in zuilen. Ook hier had je een rooms-katholieke, protestants-christelijke en een algemene voetbalclub. Dat gold logischerwijs ook voor de kerken, waarvan er een aantal was. Daarnaast waren er een